

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 562/2021
10.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца Установа социјалне заштите – Дом за стара лица Медикалија Београд, ул. Саве Ковачевића други део бр. 4/Б, чији је пуномоћник Радиша Миловановић, адвокат у ..., против туженог „Комерцијална банка“ АД Београд, ул. Светог Саве бр. 14, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате, вредност предмета спора 11.776,72 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 4235/20 од 15.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 10. новембра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 4235/20 од 15.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 4235/20 од 15.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 10П 244/2020 од 25.06.2020. године, исправљеном решењем истог суда 10П 244/20 од 28.05.2021. године, утврђено је да је апсолутно ништава одредба из члана 5. став 5.1. Уговора о дугорочном кредиту у динарима са валутном клаузулом – микро кредитна партија број .. од 11.07.2019. године која гласи: „Корисник кредита се обавезује да пре пуштања кредита у течај једнократно плати банци накнаду за обраду захтева у висини од 1,00% до одобреног износа кредита у динарској противвредности по важећем средњем курсу НБС на дан закључења уговора“, обавезан је тужени да тужиоцу плати новчани износ од 11.776,72 динара са законском затезном каматом почев од 12.07.2019. године па до исплате, те да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 28.714,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 4235/20 од 15.04.2021. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавање судске праксе.

Према садржини ревизије, тужени предлаже да са као питање од општег интереса расправе становишта изражених у првостепеној и другостепеној пресуди о томе да ли је банка дужна да докаже стварне трошкове које је имала у погледу одобрења и пуштања кредита у коришћење, те да ли је кориснику кредита било познато на који начин се добија висина тих трошкова, и из којих разлога се висина трошкова одмерава у процентуалном износу од одобреног кредита. Истиче потребу за разликовањем трошкова и права на уговорену накнаду.

Међутим, побијана пресуда није заснована на овим питањима и њиховом правном значају, већ на утврђењу да тужени није доставио доказ да је тужиоца у форми понуде пре закључења уговора упознао са обавезом да сноси трошкове обраде кредита. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право да наплати трошкове накнаде банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којим се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијентима у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита било у процентуалном износу или апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. У описаној ситуацији нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права, јер су нижестепени судови поступили у складу са ставом Врховног касационог суда поводом спорног правног питања.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против тужене поднео тужбу 17.01.2020. године ради утврђења ништавости и исплате новчаног износа. Вредност предмета спора је 11.776,72 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а у ставу 3. истог члана, да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази износ из става 1. истог члана. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић